

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА ЛЕЧИТЕЛКАТА МАРТА

chitanka.info

Д-р Стефан Вакрилов се измъкна с пъшкане от леглото. Болеше го единият крак, имаше с години незаздравяваща рана в резултат на диабета, който го мъчеше от младини. Нямахше кой знае колко пациенти, но навикът му беше станал втора природа и всяка сутрин той беше буден още в 6 ч. Чудеше се как е възможно някои от младите хора да спят по много и по всяко време. За него сънят беше само необходимост, а дългото спане — просто загуба на ценно време, което можеше да се използва за нещо друго. Често беше питал своя племенник дали е виждал изгрева на слънцето. „Май не съм — отвърщаше той. — Ама какво толкова? Слънце като слънце“.

Как да му обясни? Опита и се отказа. Сега си смени превръзката и преди да отиде във ветеринарната лечебница, хапна набързо, взе си хапчетата и тръгна да направи обичайната си обиколка от два километра. Навлезе навътре в близката гора, възхищавайки се на красотата на разлистените дървета, през които се промъкваха първите лъчи на слънцето. Беше тихо, дори птиците все още рядко се обаждаха. Крачеше по пътеката и мислеше за вчерашния случай — бултериерът на съседа му беше нахапал дете. Първо него извикаха, а после линейка и полиция. Откараха малкия Сашко в болницата. Кучето беше прибрано и вързано от стопанина си, който се оправдаваше, че някой му е отворил входната врата. Наскоро бултериерът беше разкъсал един мъничък пинчер, който в желанието си да намери приятел се беше промъкнал при него през отвор в мрежата. В очите на ветеринаря кученцата от тази порода винаги му изглеждаха като миниатюрни сърнички и той много им се радваше.

Д-р Вакрилов, увлечен в мислите си, неусетно навлезе понавътре в гората. Някъде встрани от пътеката дочу шум и му се мярна някакво животно. Приближи и неприятно чувство го жегна. Установи, че в тревата някак неестествено лежи сърничка. Рядко се мяркаха толкова наблизко до града, но явно нещо я беше привлякло. За съжаление си беше изпатила от допира до цивилизацията. На лекаря не му беше трудно да установи, че единият ѝ крак е счупен. Приклепна до нея, тя се опита да стане, падна и го погледна с няма молба в очите. Не се уплаши, явно срещите ѝ с човека не бяха чести или поне в него не виждаше враг.

Докторът я вдигна на ръце. Беше още малка, не тежеше много, но все пак трудно, с почивки я придвижи до лечебницата. Оперира и

шинира крачето, постави я в бокса за пациенти, даде ѝ храна и лекарство. После се обади в ловно-рибарското дружество. Знаеше, че отстрелът на сърни е забранен, но все се намираше по някой браконьер.

Така сърничката остана първо в лечебницата, а през почивните дни — в къщата на д-р Вакрилов. Свикна с него, сутрин тикаше муцунката си в ръката му, търсеше нещо вкусно. Обичаше да е близо до него, а той ѝ говореше като на дете. Нарече я Марта.

Постепенно тя започна да тича наоколо. Докторът знаеше, че е време да я пусне в гората, но отлагаше. Беше се привързал към нея, а и раната на крака му се влоши напоследък. С какво ли не я маза, с какво ли не я връзва... Диабетът беше коварно заболяване.

И тази сутрин, вместо да направи обичайната си разходка, седна на пейката в двора и започна да превързва крака си. Сърничката любопитно го гледаше. После се отпрати към оградата, промуши главата си навън и взе да пасе. Забелязал беше лекарят, че откакто можеше да ходи тя все натам се запътваше, независимо че той винаги ѝ даваше прясна трева. И все на едно и също място търсеше нещо. Навярно си е харесала някоя от дъхавите билки наоколо.

Каза си „билка“ и любопитството му надделя. Куцукайки, се доближи до оградата. Там, скрито под едно храстче, забеляза растение, което не му беше известно. Помисли, взе едно-две листа и като седна отново на пейката наложи с тях своята рана. „По-зле няма да стане — рече си. — Може пък да помогне. Животните имат нюх за тези неща“. На другия ден повтори, после потрети... След седмица кракът му изглеждаше по-различно. Раната беше започнала да се затваря и вече се покриваше с коричка.

Една сутрин лекарят отвори портата и тръгна към гората, а сърничката го последва. Не беше нужно да я води с въженце, тя припикаше радостно около него. Стигнаха до мястото, където я беше намерил. „Хайде, момичето ми — каза ѝ той ласкаво. — Тръгвай си“. Чувстваше, че много ще му липсва, защото съпругата му беше починала, а деца няхаха. Знаеше, че тя щеше да е най-добре в естествената си среда и затова повтори гальовно: „Тръгвай, Марта. Време е“.

Марта го погледна неразбиращо, но той я побутна напред. Тя се обърна и явно инстинктивно почувствала свободата, затича напред.

Преди да се скрие от погледа му спря, дълго го гледа, сякаш прощавайки се с него. После храстите се затвориха зад нея.

Д-р Вакрилов натъжен се върна вкъщи. Трябваше да пътува за столицата. Набра от листата на лековитото непознато растение — реши, че трябва да го покаже на специалистите и с лека крачка пое към гарата. Мислеше с благодарност за своята „лечителка“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.